

EEN

Carmen ligt nu drie dagen in de huiskamer, zonder pijn, met een tevreden glimlach op haar mond. Toegegeven, ze heeft er weleens beter uitgezien, maar voor een lijk vind ik dat ze er zeker nog mag wezen.

Maud en Anne hebben haar opge maakt, de avond nadat ze ons verliet. Toen viel die glimlach ons voor het eerst op. En, heel apart, dat haar ene oog niet helemaal dicht is. Alsof ze knipoogt. We vonden het eerst wat luguber, maar hoe langer we ernaar keken, hoe meer we het des Carmens vonden. We hebben het maar zo gelaten. Zelfs de dood kan de pret niet van haar gezicht afslaan.

Die eerste nacht werd ik om halfvijf wakker. Voor het eerst drong het tot me door dat Carmen nooit meer naast me zou slapen. Toen kwam-ie, de huilbui. Ik liep naar beneden, opende de huiskamerdeur, boog over de kist en stond daar, in mijn onderbroek, snotterend te kijken naar mijn dode vrouw in haar felblauwe Replay-jurk met het Diesel-spijkerjasje.

De onderste helft van de kist is bedekt, met een houten klep, de witte Gucci-gympen zijn niet te zien. De glasplaat die de bovenste

Maud. Ex van Stijn, jaren geleden, in Breda. Werkt nu bij Merk in Uitvoering, het bedrijf van Stijn en Frenk. In de loop der jaren ook een van Carmens beste vriendinnen geworden. Kan niet goed tegen drank (geil) en al helemaal niet tegen xtc (geil?).

Quote: *'Ik durf Carmen niet meer onder ogen te komen.'*

Anne. Carmens beste vriendin, uit Maarssen. Stijn vindt Anne een vleesgeworden Miss Etam. Anne heeft Stijn altijd maar zo zo (lees: een egoïstische hufter die zijn handen niet van andere vrouwen af kan houden) gevonden, maar nam het, als puntje bij paaltje kwam, steeds voor hem op.

Quote: *'Het is een klootzak, Carmen, maar hij hóúdt wel van je.'*

helft van Carmens lichaam laat zien, kan open, maar dat doe ik zo weinig mogelijk. Gelukkig maar, want toen ik die eerste nacht zo over die kist hing, viel er een klodder emotie uit mijn neus. Nu ging-ie er met wat Glassex en een washand nog af, maar anders had ik met vlekkenpepper aan de slag ontmoeten. Ik moet er niet aan denken om die jurk om Carmens verstijfde lichaam schoon te schrobben.

Toen Luna gisteren vroeg of ze mama mocht aanraken, schudde ik nee. Het leek me niet goed voor een kind om te merken dat mama helemaal koud en stijf is geworden. Dan wordt de ingetreden dood wel heel concreet. Luna keek beteuterd. Toen besloot ik dat ik het er toch maar op moest wagen. Ik nam haar op mijn arm en waarschuwde dat mama heel koud zou aanvoelen. Luna stak haar handje uit en voelde. Ze begon te giechelen. 'Mama lijkt wel een ijsje,' zei ze. En toen vroeg ze of ze mama mocht kussen. Welja, we zijn nu toch bezig, dacht ik. Ik tilde haar voorover en zag hoe ze Carm kuste. Luna vond het zo te zien de normaalste zaak van de wereld. Die video van Sneeuwwitje met die dwergen is zo gek nog niet, educatief gezien.

Zelf ben ik niet zo cool. Ik ben nooit vies van mijn vrouw geweest, ook niet als ze ongesteld was, maar nu vind ik haar doodeng. Ik had me voorgenomen om, zolang Carm hier in huis opgebaard ligt, elke dag een verse Callas-lelie in de kist te leggen, maar daar had ik na de eerste keer al spijt van. Die lelie tussen haar koude, verstijfde handen te moeten leggen, brr. Het ergste vind ik dat de geur van Callas-lilies me voortaan niet meer zal doen denken aan de stralende Carmen in haar sexy trouwjurk, maar aan deze Carmen, die hier morsdood op die witte, geplooidde zijde in haar kist ligt.

Het wordt tijd dat ze ondergronds gaat. Niet dat ik van haar af wil, maar ik merk dat mijn bezoekjes aan de huiskamer me steeds minder makkelijk afgaan. Ik doe het wel, een paar keer per dag, maar het is vanuit een bijna dwangmatig plichtsbesef. Net als ik altijd op de laatste avond met carnaval heb: al heb je geen zin, tóch gaan. Straks kan het niet meer.

Voorals als er iemand bij is voel ik me niet op mijn gemak. Gisteren, toen ik de tweede lelie in haar handen legde, kwam Carmens moeder net binnen. Op de een of andere manier bekwrop me het gevoel dat ik mijn genegenheid voor Carm moest tonen door haar een kus te geven. Ik leunde met mijn handen op de kist. Ik aarzelde. Koudblijkvrees.

‘Ik durf het bijna niet te zeggen, maar ik word misselijk bij het idee dat ik Carmen moet kussen,’ zei ik uiteindelijk tegen Carmens moeder.

‘Gelukkig,’ antwoordde ze opgelucht. ‘Ik dacht dat ik de enige was.’

Vanochtend meenden we te ontwaren dat Carmen niet alleen stijf en koud was, maar ook een beetje paars begon te worden. Ik heb de begrafenisondernemer gebeld en gevraagd of hij wel zeker wist dat de koelinstallatie onder de kist in de huiskamer naar behoren functioneert. Dat-ie niet op vriezen stond of zo. De begrafenisondernemer kwam de boel inspecteren en verzekerde me dat Carmens kleurverandering normaal is. Normaal, me reet, dacht ik, het kan dan wel jouw beroep zijn, maar ik weet heus wel hoe mijn Carmpje eruitziet als het niet goed met haar gaat.

‘Je ziet gewoon dat het leven er nu echt uit is, dat het echt een lijk is. En dat is maar goed ook,’ zei de man, toen hij mijn bezorgdheid zag, ‘anders zou het psychisch ondoenlijk zijn om haar morgen te begraven.’

Vanmiddag hebben Carmens moeder en ik een rondleiding gehad op Zorgvlied. We kregen een celebrity-tour van de dame die ons als account had toegewezen gekregen. Ik weet nu precies welke dooie BN’ers waar liggen. Bij de ingang is het graf van Manfred Langer van de iT, een stukje verderop dat van Annie M.G. Schmidt en weer een stuk verderop ligt Jan Schaefer.

Carmens moeder. Al sinds diep in de vorige eeuw gescheiden. Wist van Stijns buitenechtelijke escapades, maar herkende bovenal zijn liefde voor haar dochter.

Quote: *‘Ik ben trots op je als schoonzoon. En nu wil ik koffie, rotjoch.’*

We kozen voor Carmen een eenvoudige plek in de zon uit, aan het looppad in een van de nieuwere gedeeltes van de begraafplaats.

‘Dat vindt ze wel gezellig, als er veel mensen voorbijlopen,’ zei Carmens moeder.

‘Ja, ze was altijd gek op terrasjes. Er liggen toch niet alleen oude mensen naast, hè?’ vroeg ik aan de begraafplaatsmevrouw.

Onze gids luisterde al niet meer. Ze pakte haar pen. ‘Dus het wordt nr. C3 in sectie 19-2.’

We knikten. Als Carmen ergens binnenkwam werd het altijd gezellig, dus dat zal hier, op nr. C3 in sectie 19-2 ook wel lukken.

Behalve die eerste nacht heb ik amper tijd gehad om Carmen te missen. Sinds ze met een tevreden gezicht de dood in gleeed, heb ik me het apelazarus gewerkt. Carm wil dat haar begrafenis een feest wordt en feestjes organiseren is me altijd goed afgegaan, maar dit was bijna niet te doen. Bij een bruiloft begin je toch ook niet pas drie dagen van tevoren met uitnodigingen, een locatie, de catering en een dj te regelen?

Maar het is voor elkaar. Mijn toespraak is klaar, we hebben honderd bekers Macadamia Nut Brittle ingeslagen, er is Engelse drop, er zijn brownies, de muziek voor in de kerk is uitgezocht, tweehonderd cd's met *Mooie Herinneringen* zijn gebrand.

Iedereen kijkt uit naar morgen.

Ik eigenlijk ook wel. Na morgen begint mijn leven weer. De afgelopen dagen heb ik kunnen wennen aan mijn nieuwe status als weduwnaar. Ik werd bedolven onder de e-mailtjes, sms'jes, brieven, kaarten en telefoontjes. Alsof ik de Himalaya heb beklommen met Carmen op mijn rug.

Het is wat.

Toen ik zeventien was sprak ik Duits, Engels, kon ik al bijna auto-rijden, zwemmen en alle hoofdsteden van Zuid-Amerika opnoemen, toen ik zevenentwintig was kon ik twintig bier drinken zonder te kotsen, een linksback met een schaar passeren zonder mijn been te breken, een zaal van honderd man toespreken zonder te blozen, en een

condoom om mijn lul wurmen zonder het licht aan te doen, maar om te leren wat liefde is heb ik moeten wachten tot mijn zevenendertigste. Tot mijn vrouw een dodelijke ziekte kreeg.